

Sebestény-Jáger Orsolya

Foszlányok

Hogy szólni tudjak olykor, hallgatnom is kell.
Hallgatnom hosszan vízparti csöndekent,
hol hullámok rezdülnek, ha megmoccan a szél,
és madarak súrolják szárnyukkal az eget.

A tavon esténként már morajlik az ősz.
Bíbor zuhan kékbe, ám e méltó halál
csak tollam hegyét érintheti meg,
szertefoszlik szótlán, mielőtt megtalál.

Majd csönd lesz megint: az elme pihen.
Ha rebben is egy szó – még alig hallani.
Álmodik a vers, mint madárszárny alatt
a ki-besurranó hangok hullámai.

Metamorfózis

Ennem adtál. Falatnyi ízéd nem felejttem el,
bár rejtőzködve jössz, mint bort rejt hús kehely.

Újra átemelsz fáradt, nehéz folyók fölött,
hogyporszemmé őrlődnek a kőkemény rögök,

lázás lépteim alatt, mintha szállanék
egy végtelen tenyéren szappanból buborék.

S mert ennem adtál – érzem lélegzetem.
Már elszunnyad szívemben társam: a gyötrem.

Több vagy mindennél – titkod elkísér -
a végérvényes íz vagy: óbor és kenyér.

A magvető

(Mt 13,1-23)

Karját kitérve áll.
magánya mindenek felett
nézd ősi mozdulatát:
Benne beteljesedett.

Sorra kerülünk mind:
hullnak az aranyló magok,
mint múltunk hajnalán
csorogtak alá a csillagok.

Lám, földbe hull a mag
gyökerét nyújtja, keresgél,
ha sziklára hull: halott,
ha jó a föld: továbbél.

Álmodik álmodón a nyár,
álmodik időt, sárga csöndekent,
búzatáblákról álmodik -
még nem sejtí a telet.

S bár fára szegeztek – dacol.
Karjait végtelenre tárja,
csak Általa él a mag
virágról virágra.

A reggelek

(férjemnek és gyermekeinknek)

Aranyló reggelek ébredésein
fölnék hajolnak fátylasan a fák.
ötféle lépés koptat egy utat,
míg elérjük együtt az iskolát.

Tűnődő emlékek ködéből
földereng félénk kislánykorom;
botorkáló gyermekeinkben
önnönmagam is ott hordozom,

s hordozlak téged is mintegy múlhatatlan,
ha párna lennék, köröttem vagy a paplan,
ha még kéne halnom tölgyfamódra,
rád bíznom titkaim, mint zegzugos komódra.

A kapuban megállunk. Búcsúzni kell
kiszakadva is körülveszel,
s amint félénk integet a három kis tenyér
legbensőbb lényünk csöndben összeér.

Az idők vonulata

Az éjjel a feledésé:
sápadt színeken át szalad
álmaink kibomló hálója,
mit ne tarthat fogva a pillanat.

A reggel a vigasztalás:
szemed a fényt szóttan beissza,
hogy feledd a megszerzett tudást:
időnk nem térhet soha vissza.

A délután langyos álmodás:
rigók nesze lombok sátorán,
örök kötés – örök oldás
s mindenén át megannyi talán.

Az este az emlékeké:
már mind távolabb a földtől,
lábujjhegyen elrugaskodva,
s kezdődik minden – máshol – előlről.

Virradat

Fűzfákon át sír a szél,
megannyi emlék-ablakot nyitott.
Göcsörtös évek erezetén
buknak át korhadt csónakok.

Lucskos ez az est.
Még nem adtam át Neked.
Kóbor kutyát játszik a múlt,
hogyan énem belülről eméssze meg.

Jó lenne megnyugodni már, magamba kuporodva,
csak csobbanna át az éj e vénséges habokba,
csak hallanám hangod: „Ne félj” -
mert a mindenségnek hangja van.
Őt hallom átlényegülve,
s hallottam egykor – még alaktalan.

Már fölfelé nyújtózom, mint szél tépte fűzfa ágak,
így nyúlnék mohón és fogvacogva
e védtelen éjben utánad.

Virrad már. Távolokat áttörve érkezel.
A hullámok mind elsimulnak békéd fényeivel

s míg sírok, mint egy gyermek,
Te engeded megint
látni a mindségen át a Mennybolt színeit.